

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δράχ. 2—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ. 3 ἢ Φρ γρ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ
Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6)
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ῥπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ-ΣΟΦΙΑ

Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ συνδέσμῳ προσφιλεστάτων ὀνομάτων ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διαβλέπων εὐδοίονον τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν προαιωνίων διακαῶν αὐτοῦ πόθων, μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ χαρᾶς ἀφάτου ἐχαιρέτισεν ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν 13 Ὀκτωβρίου εἶδεν ἐρχομένην ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Βορρᾶ, τὴν μυριοπόθητον Αὐτοῦ νύμφην καὶ περικαλλῆ σύζυγον τοῦ κλεινοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνοῦ, καὶ ἠλόγησεν ὀλοφύχως κατόπιν τοὺς ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν τελεσθέντας τὴν 15 Ὀκτωβρίου γάμους αὐτῶν.

Ταῦτα εἰς ἀνάμνησιν ἀναγράφοντες εὐχόμεθα ἀπὸ βάθους καρδίας ὑπὲρ εὐδαιμονίας τῶν σεπτῶν νεο-νύμφων ἐπ' ἀγαθῷ καὶ δόξῃ τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΚΕΡΑΚΙ

Α΄
Κάτ' ἀπ' τὸν ἴσχιον τῆς ἐλγῆς μὲ μέτωπο γυρμένο,
Ὁ Γέροντας ὁ δάσκαλος ἐκάθετο καὶ πάλι
Κ' ἦλθαν κοντά του τὰ παιδιὰ μὲ βῆμα φ'ερωμένο,
Ἄπ' τὸ παιχνίδι κόκκινα καὶ μὲ σπουδὴ μεγάλη.
Ἐν' ἀπὸ ὅλα ἔτρεξε περὶ γρήγορα κοντά του
Κ' ἐπήδησε ὀλόχαρο ἴσά δὺ γόνατά του.

Β΄
— Πές μου, τοῦ εἶπε, δάσκαλε· σὰν πάντα πάλι κρῖνε·
Ὁ ἥλιος περὶ καλλίτερος, ἢ τὸ φεγγάρι εἶναι;
Γιατί ὁ κύριος ἐδῶ, ποῦ ὅλα τὰ γνωρίζει
Ὁ Φαίδων, λέγει, πῶς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἀξίζει...
Κι' ὁ Φαίδων ἀπεκρήθηκε, κομμάτι πειραγμένα·
— Ὅμως ἔσον ἴσχιον ἔτρεξες προτιήτερ' ἀπὸ μένα,
Γιὰ ν' ἀποφύγῃς γρήγορα τοῦ ἡλίου σου τὴ χάρι.....
Δὲν κατακαίει τὸ κορμὶ σὰν ἥλιος τὸ φεγγάρι!

Γ΄
Καὶ νά! σ' ἀγῶνα μονομιᾶς ἐμπήκανε μεγάλο·
Ἦτανε τόσο νόστιμο τὸ πείσμα κ' ἡ ὀρμὴ τους·
Ἐνα τὸν ἥλιο ἐπαίνας καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἄλλο·
Ἐσκούφανε τὸ δάσκαλο ἡ παιδικὴ φωνὴ τους.
— Τοῦ ἡλίου, ἕνα ἔλεγε, ἡ λάμψι· γεννᾷ μόνη,
Τὰ λουλουδάκια, τοὺς καρπούς, τὰ δέντρα, τὸ σιτάρι·

Ἄνίσως ἔλειπεν αὐτὸς, πρὶος θὰ ἔτρωγε πεπόνι;
Μπορεῖ σταφύλια ροζακιά νὰ κάμη τὸ φεγγάρι;
Πλὴν ἄλλο, πάλι, ἔλεγε πῶς πυρετοὺς γεννάει
Καὶ παγωμένη ἐχιδῶνα ἢ φλόγα τοῦ ζυπνάει...
— Δὲν τὸν ἀφίνεις, ἐκραξε, τὸν φοβιτσάρη, ἄλλο,
Ποῦ ὅταν φθάνῃ τῆς νυχτῆς τὸ σκότος τὸ μεγάλο
Εὐθὺς τὸ στρήθει τρέμοντας... πλὴν τ' ἀφοβο φεγγάρι,
Ἡμέρα χύνει στὴ νυχτῆ, καὶ στὸ σκοτάδι χάρι.
— Πλὴν μ' ἡλίου φῶς... κί' ἀργὰ καὶ ποῦ νὰ φέξῃ βγαί-
[νει μόνο,
Μὲ λάμψι κατακίτρινη ἀπ' τὸν πολὺ τοῦ φθόνο·
Παιδί τοῦ ἡλίου ἐκραξε, ποῦ ἔσ' ἀ ξανθὰ μαλλιά του
Ἄκτινες ἡλίου ἐβλεπες καὶ λάμψι ἔσ' ἡμάτιά του.

Δ΄
— Σωπάστε, εἶπ' ὁ δάσκαλος· μιλήστε ἕνα, ἕνα·
Περὶ φέγγει περισσότερο; αὐτὸ εἶπέτε μόνο·
Τοῦ Γεώργου ἐβουρκώσανε τὰ μάτια τὰ θλιμμένα
Κι' ἀπήντησε μὲ πόνο·
— Οὔτε ὁ ἥλιος, Δάσκαλε, οὔτε τὸ φεγγαράκι·
Γιὰ μένα φέγγει περὶ καλὰ, τὸ κίτρινο κεράκι
Π' ἀνάφτω εἰς τοῦ θείου μου τ' ἀγαπημένο χῶμα...
Αὐτὸ εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ καὶ τὸ φεγγάρι ἀκόμα!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(ὄδε καὶ προηγούμενον τεύχος.)

'Ο Μιλτιάδης, ὅπως καὶ ὁ μεγαλύτετός του ἀδελφός, ἐπεριπάτησε πολὺ, παρὰ πολὺ, κρατῶν τὸν κόκκορά του, ζητῶν τὴν τύχην του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἀκόμη κανέν καταφύγιον διὰ τὴν νύκτα. Ἐπλάγιαζεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐτρέφετο ἀπὸ ἀγρία ὀπωρικά, ἔπινε νερὸ τρεχούμενον καὶ ὅταν ἦτο κουρασμένος, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν θάμνων. Μίαν ἐσπέραν, παρὰ πολὺ καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν κόπον, ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας μιᾶς ὠραίας οἰκίας καὶ τὴν ἐκτύπησεν διὰ νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν.

'Ο θυρωρὸς ἤνοιξεν.
— Τί θέλετε ; τῷ λέγει.
— Πολὺ σὲ παρακαλῶ, νὰ μὰς ἀφήσῃς νὰ μείνωμεν ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου ἕως αὐριον· θὰ μὰς κάμῃς μεγάλον καλὸν, διότι εἶμεθα πολὺ κουρασμένοι.

'Ο Μιλτιάδης εἶχεν ὄψιν τιμίου ἀνδρός καὶ φωνὴν εὐχάριστον καὶ διὰ τοῦτα ὁ θυρωρὸς ἐνόησας ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ κανέναν ἀνθρώπον τῷ λέγει.

— Ἐλθετε μέσσα, πτωχοὶ μου, καὶ ξεκουρασθῆτε. 'Ο κύριός μου εἶναι ἀνθρώπος ἐλεήμων· θὰ σὰς περιποιηθῇ καλὰ αὐτὴν τὴν νύκτα.

'Ο Μιλτιάδης ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέγα μαγειρεῖον, ὅπου ἦσαν συνηθισμένοι ὅλοι οἱ ὑπηρεταί. Τὸν ὑπεδέχθησαν καλῶς, ἀλλὰ μόλις εἶδον τὸν κόκκορα ἐξεπλάγησαν μεγάλως.

— 'Α! Τί ὠραῖον πτηνὸν! ἔλεγον· πῶς στέκεται τολμηρὰ! καὶ τί ὠραῖον σκούφωμα φέρει! Ποτὲ μέχρι τοῦδε δὲν εἶδομεν πτηνὸν ὅμοιον μετ' αὐτό!

'Ο Μιλτιάδης ἔγενυμάτις μετ' αὐτῶν, κατόπιν ἐπήγεν, ὅπως αὐτοὶ, νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν σταῦλον, κρατῶν μαζὺ τὸν κόκκορά του. Ἀπὸ τὴν σιταποθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πλαγιάσει ἐπάνω εἰς μίαν ψάθαν, ἤκουε τὴν συνομιλίαν τῶν καρραγωγέων καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

— Ἐμπρὸς, ἔλεγον μεταξύ των, νὰ ἰδοῦμε ποῦς θὰ φυλάττῃ αὐτὴν τὴν νύκτα, διὰ νὰ ἴδῃ πότε θὰ ἐξημερώσῃ. Εἶσαι σὺ Κώστα ;

— 'Ω! ἐγὼ, εἶμαι κουρασμένος· ὄλην τὴν ἡμέραν ἐργαζόμενος καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ κρατήσω πλέον.

— Τότε εἶσαι σὺ, Νικόλα.

— Δὲν εἶναι ἡ σειρά μου ἀπόψε; ἐγὼ ἐφύλαξα προχθές.

— Καὶ ὁ Παντελής δὲν ἐφύλαξε ;

— Εἶμαι πολὺ ἀρρωστος· δὲν εἰσέβρω πού 'θρίσκεται τὸ κεφάλι μου.

— Τότε θὰ ἦναι ὁ Ἀλέξης.

— Μπα! ; ὄχι· ἔχω νὰ κοιμηθῶ τρεῖς νύκτας· ἐφύλαξα τὰ παιδιὰ μου καὶ τὴν γυναῖκά μου, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμη χειρότερη... φύλαξε σὺ ὁ ἴδιος.

Αὐτὰ ἔλεγον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κόπον καὶ ἕνεκα τούτου ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσι μετὰ μεγάλον θόρυβον.

'Ο Μιλτιάδης ἐκπλαγείς δι' ὅσα ἤκουσε, τοῖς ἐφώναξε.

— Μὰ διατί ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἰδῆτε πότε θὰ ἐξημερώσῃ ;

— Μὰς διατάττει ὁ κύριός μας, τῷ εἶπον, καὶ πρέπει κατ' ἐκείτην νύκτα τρεῖς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μένωσιν ἀγρυπνοὶ διὰ νὰ προειδοποιῶσι τοὺς ἄλλους ὅτι ἐξημερώνει. Διότι ἐὰν ἔμεναν εἰς μόνος ἡδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ, καὶ τοιοῦτοτρόπος οἱ ἄλλοι μὴ προειδοποιηθέντες θὰ ἐκοιμῶντο ἀλόμην καὶ ἐὰν εἶχε ἐξημερώσει.

— Αὐτὸ εἶναι ὄλον ; λέγει ὁ Μιλτιάδης· μὴ σὰς μέλει μὴ ἀνησυχεῖτε διὰ τίποτε κοιμηθῆτε, φίλοι μου, καὶ ἐγὼ

ἀναλαυβάνω αὐτὴν τὴν ἐργασίαν.

— Μόνος σὺ ἀναλαυβάνεις νὰ μὰς εἰδοποιήσῃς ὅτι ἐξημερώσῃ ;

— Ναι, ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου.

— Ἀλλὰ πρόσεξε, ἀν ἀποκοιμηθῆς, καὶ δὲν ἐξυπνήσῃς εἰς τὸν καιρὸν, ὁ κύριος θὰ τὸ παρατηρήσῃ καὶ θὰ σὲ κρεμάσῃ χωρὶς νὰ σὲ λυπηθῇ.

— Ἀφήσατε ἐμένα, σὰς λέγω· ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος δι' ὅλα.

Μετὰ ταῦτα οἱ ὑπηρεταί τοῦ σταύλου καὶ οἱ καρραγωγεῖς ἐπλάγιασαν ὅλοι καὶ ἀποκοιμήθησαν.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρώτης ὁ κόκκορας ἔκραξε... 'Όλοι οἱ ἀνθρώποι ἐσηκώθησαν εἰς τὸ πόδι.

— Μωρὲ τί εἶνε ; ! ... Τί εἶνε τούτο ; ἐφώναζαν ὅλοι.

— Δὲν εἶνε τίποτε, τοῖς λέγει ὁ Μιλτιάδης, μὴ φοβεῖσθε, ὁ μικρὸς μου σύντροφος σὰς εἰδοποιεῖ ὅτι πλησιαζει νὰ ἐξημερώσῃ.

Καὶ ἀποκοιμήθησαν πάλιν.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ὁ κόκκορας ἔκραξε πάλιν.

Καὶ ἐξύπνησαν πάλιν οἱ ὑπηρεταί καὶ ἐφώναζαν : Τί εἶνε ; τί εἶνε ;

— Εἶνε ὁ σύντροφός μου καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι ἐξημέρῳσεν λέγει ὁ Μιλτιάδης. Σηκωθῆτε νὰ ἰδῆτε!

Μία ζώη ζωηροῦ ροδίνου χρώματος ἐξηπλοῦτο εἰς τὸν ὄριζοντα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας εἰσῆρχοντο διὰ τῶν μικρῶν παραθύρων εἰς τὸν σταῦλον. Οἱ ἀνθρώποι ἐξύπνησαν φωναζόντες.

— Ἐξημερώνει! ... ἐξημέρῳσε!

Καὶ ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν κύριόν των.

— Ἐὰν εἰξεύρατε, κύριε !!! ... Θαύμα! Θαύμα!!!!

— Τί λοιπὸν ; ... Τί συνέβη; ... Διατί ἦλθατε νὰ με ἐξυπνήσατε τόσο ἔνωρίς ;

— Γνωρίζετε τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ἐφιλοξενήσατε αὐτὴν τὴν νύκτα μαζὺ μετ' ἑνὸς μικροῦ ζῶον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει κόκκορα ;

— 'Ε, καλὰ, τὸν γνωρίζω· τί ἔκαμε ;

— Τί ἔκαμε; τὸ μικρὸν ζῶον ποῦ ἔχει, γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ ὅλους μας... καὶ ἀπὸ σὰς ἀκόμη, κύριε. Σήμερον τὸ πρῶτ', ἐνθ' ἐκοιμώμεθα ἡσυχα, εἶδεν ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ καὶ μὰς εἰδοποίησε τούτο· καὶ ὅταν ἐξημέρῳσεν, ἔκραξε τόσο δυνατὰ, τόσο καθαρὰ, διὰ νὰ μὰς τὸ εἴπῃ, ὥστε οὔτε ἑνα μάτι ἔμεινε κλειστόν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Μὲ περιπαίζετε!

— Ἀλήθεια σὰς λέγομεν κύριε· καὶ ἐὰν εἶχατε αὐτὸ τὸ μικρὸν ζῶον εἰς τὸ σπῆτι σας, δὲν θὰ εἶχατε πλέον ἀνάγκην νὰ ὑποχρεώνητε κανένα νὰ φυλάττῃ καθ' ἐκείτην νύκτα, διὰ νὰ ἴδῃ πότε θὰ ἐξημερώσῃ, καὶ θὰ ἐμέναμεν ὅλοι πολὺ εὐχαριστημένοι μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν σας, διότι ἐκτός τῆς ἱστορίας αὐτῆς τῶν νυκτῶν εἴσαθε πολὺ καλὸς κύριος.

— 'Ε, εἶπατε εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν νὰ μείνῃ καὶ σήμερον εἰς τὸ σπῆτί μου. Τὴν ἐρχομένην νύκτα θὰ ἔλθω ν' ἀγρυπνήσω μαζὺ σας καὶ θὰ ἴδωμεν τί ξεύρει νὰ κάμῃ τὸ περίφημον αὐτὸ ζῶον.

Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ ὑπηρεταί τοῦ ὑποστατικοῦ, οἱ καρραγωγεῖς καὶ οἱ ὑπηρεταί τοῦ σταύλου ὑπῆγαν ὅλοι νὰ κοιμηθῶν καὶ ὁ Μιλτιάδης ἀνεριχθήσῃ εἰς τὴν σιταποθήκην μαζὺ μετ' ὁ κόκκορά του καθησυχάζων καὶ διαβεβαιῶν ὅλους ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐπήγαγε θαυμάσια· τοὺς ἐκαληνύκτισε καὶ κατόπιν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

'Ο κύριος δὲν ἐκοιμήθη διόλου. Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρώτης ἔρχεται εἰς τὸν σταῦλον.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ὁ ἀλέκτωρ ἔκραξε **Κόκορόξικο!**

'Ο κύριος πολὺ ἐξεπλάγη. « Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται αὐτὴ ἡ μουσικὴ; λέγει.

— Εἶνε τοῦ κόκκορά μου, ὁ ὁποῖος σὰς εἰδοποιεῖ ὅτι θὰ ἐξημερώσῃ, ἀποκρίνεται ὁ Μιλτιάδης. Περιμείνατε ὀλίγον καὶ θὰ τὸν ἀκούσητε πάλιν.

Εἰς τὰς 4 ὥρ. ὁ ἀλέκτωρ ἔκραξε πάλιν **«Κόκορόξικο! Κόκορόξικο!**

— Διατί ἔκραξε τώρα ; λέγει ὁ κύριος.

— Διότι ἐξημέρῳσε, λέγει ὁ Μιλτιάδης.

'Ἦνοιξε τὴν θύραν· φῶς ἐλαφρὸν ἐγέμισε τὸν σταῦλον καὶ ὁ κύριος εἶδε τῶνόντι ὅτι ἐξημέρῳσε καὶ ἐθαύμασε διὰ τὴν ἀκρίθειαν τοῦ ζῶου.

— Ἐὰν ἤθελες νὰ μοὶ πωλήσῃς αὐτὸ τὸ μικρὸν ζῶον, εἶπεν εἰς τὸν Μιλτιάδην, θὰ μοὶ ἔκμηνε σπουδαίαν ὑπηρεσίαν. Κανεὶς ὑπηρετῆς δὲν θέλει νὰ μένῃ ἐδώ περισσότερον τῶν τριῶν μηνῶν. Ἡ ἐργασία μου ποτὲ δὲν πηγαίνει

καλὰ, ἢ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν μου ποτὲ δὲν τελειώνει· ἢ σπορὰ ποτὲ δὲν γίνεται εἰς τὸν καιρὸν τῆς καὶ τὰ σπαρτὰ καταπατοῦνται καὶ ἐκ τούτου συμβαίνει μεγάλη καταστροφὴ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Πώλησόν μοι τὸν κόκκορά σου καὶ νὰ σοὺ δώσω ὅ,τι θέλεις.

— Χίλιατάλλαρα θέλω, κύριέ μου, πρὸς χάριν σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μένω μαζὺ μετ' ὁ κόκκορα εἰς τὴν οἰκίαν σας, διὰ νὰ τὸν προσέχω.

— Εἶμαι σύμφωνος, τῷ λέγει ὁ κύριος.

'Ο Μιλτιάδης ἦτο καλὸς νέος, ἐργατικὸς, πάντοτε εὐθυμὸς, πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰ τραγούδια καὶ ἀστεῖα· διὰ τοῦτο ὁ κύριος τὸν ἔκαμε φίλον του· καὶ ἐπειδὴ ὁ Μιλτιάδης διὰ τῆς εὐφυίας του κατάρθωσεν ὥστε ἡ εὐδαιμονία νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν, δὲν παρηλλῶν ἔξ μῆνης καὶ ἔγεινε γαμβρὸς τοῦ κυρίου, καὶ καλοτρόγων, καὶ ἐνδυόμενος εὐπρεπῶς ἐπέβρα τὸν καιρὸν του ὡς νὰ ἦτον αὐτός ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλειος.

'Ο τρίτος ἀδελφός... εἰς τὸ ἐπόμενον
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΒΟΛΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

'Ο Νίκος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ζῶα νὰ περιάζῃ
τ' ἀρίσει νὰ τὰ τεραντῆ καὶ νὰ τὰ βασιλίξῃ.
Γι' αὐτὸ μὰ 'μέρα, τὴν μικρὴν γατίτσα του ἀρπάξει
καὶ νὰ τὴν δέρῃ τὴν πτωχὴ, ἀλόπητα ἀρχίζει.

Σὰν εἶδε τὴν γατίτσα τοῦς ἡ ἀδελφῆ του Νίτσα
ἀπὸ τὸν Νίκο νὰ τραβᾷ μὴ τέτοια συμφορὰ,
ἔτρεξ' εὐθὺς μετὰ δάκρυα, ἐπῆρε τὴν γατίτσα,
καὶ ἔβγαλε τὸν τρεχὲσιν ἀπ' τὴν οὐρὰ.

Ἀποῦ τὴν ἐβασάνισε μὴ ὥρα τὴν καυμένην,
ἔνα κομμάτι τρεχὲσ τῆς δέρει· στήν οὐρὰ
καὶ τὴν ἀφήνει νὰ γρηρᾷ πολὺ ἀγριεμένην,
ἐνῶ αὐτός ἐγάλαξε κ' ἐφώναζε οὐρῶν!....

Βλέπει τὸν Νίκου ἔπειτα καὶ λέγει : Ἀχ! κακὸν
σὺν ἔδενες εἰς τὴν οὐρὰ τῆς γάτας τρεχὲσ,
δὲν ἤξευρες ὅτι μ' αὐτὸ, πολὺ θὲ ν' ἀμαρτήσῃς ;
Εἶπ' ὁ Θεὸς ὅσὺ μισοῦς ἐτέρω μὴ ποιήσῃς!·

ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Η 397^η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1889 συνεπληρώθη ἡ 397 ἐπέτειος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Νέου Κόσμου. Τὴν 3ην Αὐγούστου 1492 ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἐπιβίβασθεὶς ἐπὶ τινος πλοίου ἐκ τινος λιμένος τῆς Ἀναδουσίας ἤρχισε τὴν μακρὰν καὶ κινδυνώδη θαλασσοπορείαν του. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔπλεον ἐν τῷ Ὠκεανῷ χωρὶς οὐδὲν σημεῖον γῆς νὰ διακρίνῃ. Οἱ σύντροφοί του καὶ οἱ ναῦται τοῦ ἀπεθαρρύνθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιβουλεύωνται τὴν ζωὴν του. Εὐτυχῶς ὅμως μετὰ πλοῦν δύο μηνῶν καὶ ἐννέα ἡμερῶν, τὴν 12ην δηλ. Ὀκτωβρίου 1492 περὶ τὴν 2αν ὥραν τῆς πρώτης διέκριναν τὰς Βαχαμικὰς νήσους ἐν τῷ Ὠκεανῷ. Αἱ ἐλπίδες των τότε ἀνεπετερώθησαν, τὸ θάρρος των ἐπαυγῆθη καὶ μετὰ τινὰς ὥρας ἀπεβίβάζοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἣν διὰ τοῦτο ὠνόμασαν νῆσον τοῦ Ἁγίου Σατῆρος. Ἡ αἰτία τῆς θαλασσοπορείας τοῦ Κολόμβου φέρεται

ὑπὸ τὰς ἐξῆς δύο παραδόσεις. Κατὰ τὴν α' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Φερδινάνδος, ὅστις ὑπεδοθήθη τὸν ἐκπλουν αὐτὸν, καὶ ὁ Κολόμβος, δὲν προετίθετο τὴν κατάκτησιν νέου κόσμου, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποῖου οὐδὲ εἶχον σκεφθῆ, ἀλλ' ἐζήτησαν ὁδὸν συντομωτέραν, διὰ νὰ πλησιαζοῦσι τὴν Ἀσιατικὴν παραλίαν, ἡ ὁποία τότε ἐλέγετο ὁ τόπος τοῦ ἄγρου καὶ τῶν ἀρωμάτων». Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, αὐτὸς ὁ Χριστόφορος Κολόμβος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακαλύψεως, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας τῷ πρόερχε πάντα τὰ μέσα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας. Ὅπως δῆποτε τὸ μεγάλουργημα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, τὸ μέγα τοῦτο γεωγραφικὸν γεγονός, ὅπερ μετέβαλε τὴν ὄψιν τῆς σφαιρας, οφείλεται εἰς τὴν ἔξοχον διάνοιαν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Χριστοφороу Κολόμβου.

Γ... (Εὐθύδουλος)

ΔΑΣΚΑΛΑ — ΜΗΤΕΡΑ

Πόσον ἀγαπῶ μὰ πόσο!
τὴν καλὴν μου τὴν Δασκάλα,
ὅπου μ' ἔμαθε νὰ γράφω
σῆκα, μῆλα, ρόδα, γάλα,

καὶ ἀκόμη χίλις δύο
πράγματα πολὺν μεγάλα.
Μ' ἀπὸ τὴν καλὴν δασκάλα,
περισσότερο, πιετέω,

ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου
τὴν ἀγαπητὴν μαμά μου,
ποῦ μοῦ δίδει σὰν γρηθεῖω
σῆκα, μῆλα, γῆδα, γάλα.

Ni-Cos

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΛΟΥΛΟΥ

Ο κύριος Λουλού ήτο μικρόν παιδίον. Ήξ έτων, αλλά πολύ, πάρα πολύ παρήκοον. Τοῦ εἶχον ἀπαγορεύσει νά ἐξέρχεται όταν ἔβρεχεν, ἀλλ' ὁ Λουλού εὐρίσκει πολύ διασκεδαστικόν νά βουτᾷ εἰς τοὺς λάκκους καὶ νά τρέχη μέσα εἰς τοὺς χάνδακας. Μίαν λοιπὸν βροχερὰν ἡμέραν ἐξέρχεται κρυφά, κρυφά ἐκ τῆς οἰκίας του, τρέχει εἰς τοὺς δρόμους, γειμίζει ἀπὸ λάσπην τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του. Όταν τὸν εἶδεν ἡ μήτηρ τοῦ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸν ἐτιμώρησεν, ἀλλ' ἡ τιμωρία αὐτὴ δὲν διωρθώσε διόλου τὸν Κύριον Λουλού.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅτε καὶ πάλιν ἔβρεχεν, ἐσκέρθη νὰ πάρῃ τὴν ὀμβρέλλαν τοῦ πατρὸς του, μίαν πολὺ μεγάλην ὀμβρέλλαν, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχον ἀπαγορεύσει νά ἐγγίξῃ, καὶ νά ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν. Δὲν ἐσκέρθη περισσότερον καὶ ἰδέτε τον, μὲ τὴν φοβερὰν αὐτὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀέρα ἐξέρχεται καὶ περιπατεῖ καμαρωμένος εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ καιρὸς ἦτον ἐλκεϊνός. Ὁ ἀνεμὸς ἐφύσά δυνατὰ καὶ ἠνάγκαζε τὸν κύριον Λουλού νά κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλαν του, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνεμὸς παρασύρει μαζὺ μὲ αὐτόν. Κρατεῖ αὐτὴν μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν καὶ περιπατεῖ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν. Εἶναι πολὺ ἀστείον νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς!

Ἐξάφνα— τί δυστυχία!— ἀνεμὸς πολὺ δυνατὸς ἀρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὴν ὀμβρέλλαν καὶ ἰδέτε αὐτὴν, τρέχει, τρέχει, πετᾷ, πηδᾷ καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα! Ὁ Λουλού τρέχει καὶ τὴν κυνηγᾷ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν

ποδῶν του. Εὐτυχῶς ἡ ὀμβρέλλα ἐκτύπησεν εἰς τὸν τοίχον μιᾶς οἰκίας καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν. Ὁ Λουλού τρέχει μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, ἀλλὰ ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀνεμὸς δὲν τὸν ἀφήνουν νά ἴδῃ ἐμπρός του καὶ ἐνῶ ἔτρεχε... μπλοῦμ!... πίπτει εἰς ἓνα μεγάλον κάδον γεμάτον ἀπὸ μαύρην βαφὴν!

Ὁ Βαφεύς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο κάτω ἀπὸ ἓνα ἐξώστην καὶ ἐπερίμενε νά παύσῃ ἡ βροχὴ. Ἐτρεξεν ἀμέσως καὶ ἐθαλε τὸν Λουλού ἀπὸ τὸν κάδον. Ἄ! πόσον ὠραῖος ἦτο! Ἴδέτε τον καὶ σεις, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται! Ἐχει μορφὴν μικροῦ ἀραπακου! Τὸν καυμένον τὸν Λουλού! Ὁ βαφεύς, καλὸς ἄνθρωπος, ἐπῆρε τὴν ὀμβρέλλαν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς ἐλκεϊνὴν κατάστασιν, καὶ τὸν Λουλού καὶ ἔφερον αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ γονεῖς τοῦ κυρίου Λουλού καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ του ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅταν τὸν εἶδον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει, καὶ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἔλαμπεν ὁ χρυσοῦς ἥλιος. Ὁ πατήρ τοῦ Λουλού ἠθέλησε νά τιμωρήσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸν υἱὸν του διὰ τὴν παρακοὴν του, ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο δίδει εἰς τὸν Λουλού νά κρατῇ τὴν ὀμβρέλλαν εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἀναγκάζει νά ἐξέλθῃ ὅπως ἦτο εἰς τὸν περίπατον, ὅπου ἦσαν ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι του.

Παρακάλεσε νά τὸν συγχωρήσῃ ἐστάθῃ ἀδύνατον. — Πρέπει διτῶς νά τιμωρηθῆς, τῷ ἔλεγεν, διότι δύο σφάλματα ἔκαμες: πῶτον νά ἐξέλθῃς ἐνῶ ἔβρεγε, καὶ δεῦτερον νά πάρῃς τὴν ὀμβρέλλαν μου χωρὶς νά μὲ ἐρωτήσῃς. Τὶ νά κάμῃ ὁ καυμένος ὁ Λουλού! Ἐξῆλθε θέλων καὶ μὴ εἰς περίπατον— τί γέλοια, τί κακὸ ἔγειναν τότε εἰς τὸν δρόμον! Πόσον θὰ ἐκοκκίνιζεν ὁ Λουλού, ἐὰν δὲν ἦτο μαῦρος! Ἐπεριπατεῖ μὲ πολλὴν ἐντροπὴν σύρων τὴν καταξέσγισμένην ὀμβρέλλαν. Τὸν παρηκολούθουν ὅπως παρακολουθοῦν τοὺς μασκαράδες τὰς ἀπόκριας! τὸν περιεγέλων! τὸν ἐγλεύαζον. Ἄ! πτωχὲ Λουλού! τὸ μαθημα εἶνε σκληρόν. Ἦσα ὅμως καὶ οὐ πολὺ ἀξίος διὰ τοῦτο!

(Κατὰ τὸν Eug. Le Moñel) Ni-Cos

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΠΑΠΙΟΥ

Ὁ Μάρκος εἶναι πολὺ σοβαρὸς, σκέπτεται! Δὲν εἶναι εὐκόλον νά σκέπτηται κανεὶς εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Μάρκου ἐργάζεται τόσο, ὥστε τὸ μικρὸν παιδάκι ἔχει μεταξὺ τῶν ὀφρῶν του μίαν γραμμὴν σχεδὸν τόσῃ βαθεῖαν ὡς ἡ μεγάλη ρυτίς, ἡ ὁποία διασχίζει τὸ μέτωπον τοῦ πάπου του. Ἄλλὰ διατί; πρέπει νά τὴ μάθωμεν ὁ Μάρκος ζητεῖ ἐπιβάτην διὰ τὸ πλοῖόν του, ἓνα ὠραῖο πλοῖον καινούργιον μὲ δύο πανιά καὶ μίαν σημαίαν, καὶ τὸ ὁποῖον τῷ ἐδώρησεν ὁ πατήρ του τὴν παραμονὴν τῆς εορτῆς του.

Καθ' ὄλην τὴν πρωῖαν κατεγίνετο νά τὸ γεμίσῃ μὲ λιθάρια, καὶ ἐπήγαγε πολὺ ὠραῖα εἰς τὴν στέρναν μόλα ταῦτα ὁ Μάρκος ἐκουράσθη νά κάμῃ νά ταξιδεύουν πέτραι θέλει ἀληθινὸν ἐπιβάτην! Μὰ ποῖον ἠδύνατο νά βαρκάρῃ; Ὡ! ἐὰν δὲν ἦτο τόσο βαρὺς ἢ ἐὰν τὸ πλοῖον ἦτο μεγαλειότερον, τότε καμμία δυσκολία! Θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν γύρον τῆς στέρνας εἰς τὸ πλοῖον του, καὶ θὰ ἦτο περισσότερον διασκεδαστικόν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα!

Ἄλλ' ἦτο ἀνωφελὲς νά σκέπτηται περὶ αὐτοῦ· ἐδοκίμασε νά βάλῃ μόνον τὸ πόδι του εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς πλοῖον ἐβυθίζετο ἀμέσως· ὁ Μάρκος ἀπέσυρε γρήγορα τὸ πόδι του, διὰ νά μὴ τὸ βρέξῃ, ἀλλ' ἦτο ἤδη πολὺ ἄργα· τὸ παπούτσάκι του εἶχε ὀλίγον ἐμβῆ εἰς τὸ νερόν... πολὺ ὀλίγον εὐτυχῶς!

Τὸν σκύλον τοῦ Ἀζόρ; Εἶνε καὶ αὐτὸς πολὺ βαρὺς! Καὶ ἴσπειτα πῶς νά οἰκονομήσῃ τόσα πόδια χωρὶς νά σπάσῃ τοὺς ἰστούς; ... Ὅλα θὰ τὰ ἔσπαζε!

Τὴν χελώνην του; ... Αὐτὴ εἶνε βλαξ· δὲν θὰ ἠννόει τίποτε.

Ὁ Μάρκος ἐζήτει πάντοτε. Ἐτοποθέτησε τὰ πλοῖόν του εἰς τὸ χεῖλος τῆς στέρνας καὶ ἤρχισε νά περιπατῇ.

Χωρὶς νά γνωρίζῃ διατί, ἔφθασεν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς αὐλῆς καὶ ἤνοιξε τὴν μικρὰν θύραν. Εἰσῆλθεν... Εἰς τὸ ἐν μέρος, ὑπῆρχε μίαν μεγάλην περιστερά. Τί νόστιμον ποῦ θὰ ἦτο νά βάλῃ ἓνα περιστέρι εἰς τὸ πλοῖον!

Εἶνε ἀληθινὸς ταῦτης!...

Ὁ Μάρκος σταματᾷ. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἓνα περιστέρι πετᾷ κάτω ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρίθων, αἱ ὁποῖαι ἔτρωγον τὴν κριθὴν των.

Ὁ Μάρκος ἐπροχώρησε σιγὰ σιγὰ, πρὸς αὐτό, ἐχαμήλωσεν, ἤπλωσε τὴν χεῖρα... ἀλλὰ τὸ περιστέρι ἐπέταξε

πάλιν, κτυπῶν τὰ πτερά του, εἰς τὸν περιστερῶνά του! «Τόσῳ τὸ χειρότερον, λέγει ὁ Μάρκος, οὔτε εἰς τὸ πλοῖόν μου θὰ ἔμεινε! Θὰ ἐπέτα ἀμέσως!»

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αὐλῆς, ὑπῆρχε μίαν λίμνη. Πρὶν ἀποκτήσῃ τὸ πλοῖόν του ἐδῶ διεσκέδαζεν ὁ Μάρκος καλλιτέτρα· αἱ ὀρνίθες ἤρχοντο ἐδῶ καὶ ἔπινον νερό, καὶ πόσον ἀστείον εἶνε νά βλέπῃ κανεὶς τὰ ζῶα αὐτὰ νά πίνουν νερό!

Εἶλεε πολὺ ἄδικον τὰ κλέψῃς τὸ πτωχὸ μικρὸ

Ἐπειτα ἦσαν καὶ κάμποσα παπάκια, τὰ ὁποῖα τὸν εὐχαρίστουν πολὺ· ἔμεινεν ἐκεῖ πολλὰς ὥρας καὶ τὰ ἐθαύμαζε.

«Ἐὰν ἤμην παπὶ, ἔλεγε μέσα του (καὶ κατὰ βάθος, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐλυπεῖτο διότι δὲν εἶνε), ἐὰν ἤμην παπὶ θὰ ἐπερνοῦσα τὴν λίμνην ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νά σταματῶ καὶ θὰ ἔπλεον πάντοτε! Ἦθελα ὅμως νά ζεῦρω ἐὰν ἀφίνουν τὰ μάτια των ἀνοικτὰ εἰς τὸ νερόν καὶ ἂν βλέπουν εἰς τὸ βάθος... Εἶναι πολὺ εὐτυχῆ, τὰ παπιά, νά κολυμποῦν χωρὶς παπούτσια!»

Εἰς τὴν λίμνην ἦτο μίαν γραττὴν μήτηρ πάπια μὲ τὰ πέντε τῆς παιδάκια, πολὺ μικρὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν μόλις δέκα ἡμερῶν καὶ ἐκολύμβων ἐν τούτοις τόσο καλὰ ὥσον καὶ αἱ μεγάλαι πάπια. Ὁ Μάρκος τὰ πρερτῆρει... Ἀφῆνης τῷ ἔρχεται μίαν ἔμπνευσιν! Ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, πολὺ ὕψηλά καὶ χειροκροτήσας ἐφώναξεν: «Εὐρῆκα!... Αὐτὸ ποῦ ἤθελα!»

Ἡ μητέρα ἡ πάπια ἐπὶ κεφαλῆς ἐκολύμβη καὶ τὰ παιδιὰ τῆς τὴν ἠκολούθουν· τὰ δυνατότερα ἦσαν τὰ πρῶτα, τὸ μικρότερον ἦτο ὀλίγον ὀπίσω, ἦτο πλησίον εἰς τὴν ἄκρον.

Πρὶν προφθάσῃ ἡ μητέρα του νά τὸ γλυτώσῃ, τὸ πτωχὸν μικρὸν ἦτο ἐκτὸς τῆς λίμνης!

Ὁ Κύρ-Μάρκος τὸ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, αἱ ὁποῖαι ἔτρεμον ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ τὸ ἔφερον ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλήν.

Ἡ συνειδησίς του τὸν ἤλεγε διὰ τοῦτο. «Ἡ πτωχὴ μητέρα πάπια! Πόση λύπην θὰ ἤσθάνετο

αν ἔβλεπε τὸ μικρὸ τῆς παιδάκι, ὀλομόναχο, εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο!

Ἄλλ' ὁ Μάρκος ἔτρεχε γρήγορα, διὰ νὰ μὴ υποχωρήσῃ εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν.

«Μπα! ἀπεκρίνετο εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, ἕνα παπάκι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ νὰ πλῆρῃ μέσα εἰς τὸ πλοῖον· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διασκεδάσῃ καλᾶ!»

Ἄλλ' ὁ Μάρκος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς στέρνας.

«Βλέπεις, λέγει εἰς τὸν αἰχμαλωτὸν του, ἐδῶ εἶναι πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ τὴν αὐλὴν σου· θὰ ἐπισκεφθῆς καὶ ξένους ὠραίους τόπους.»

Τὸ παπάκι δὲν ἐφάνετο ὅτι ἤκουεν· εἶχε χαμηλὰ τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐφάνετο κουρασμένον· ὁ Μάρκος τὸ εἶχεν ὀλίγον σφιχτὸ καὶ πολὺ κουνίσει καὶ ἦτο τόσῳ ζαλισμένον ὥστε ὅταν τὸ ἔβλεπεν εἰς τὸ πλοῖον, ἔμεινεν ἀκίνητον, ἀναίσθητον.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος ἦτο κατευχριστημένος: «Τὶ νόστιμον ποῦ εἶνε τὸ παπάκι μου· εὔτε ὀμίλει διόλου· εἰζευρα καλᾶ ὅτι τοῦτο θὰ τὸ ἠγαπήσῃ! Εἶνε ἀληθινὸς ναῦτης!... ὦ! Ἐμπρός! ἐφώνησε· δρόμο τώρα, κύριε ναύρχε!»

Ἄλλ' ὁ Μάρκος ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὸ παπάκι ἀνεχώρησεν διὰ τοὺς μακρυνούς τόπους.

Κατ' ἀρχὰς ἐπήγαινον ἀρκετὰ καλᾶ· ὁ ναύρχος δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει· ἦτο ὡς μία μικρὰ κιτρίνη σφιτρά ἢ ὅποια ἴσταιτο ἀκίνητος ἐπὶ δύο ποδῶν!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὰ ἰστία, ἢ θάλασσα ὑπέσχετο ὅτι θὰ ἦναι λαμπρὰ, ὅλα ἐπήγαινον θαυμάσια· Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐφρόσκειν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ἀναίσθησις· ἔκαμε μίαν κίνησιν, καὶ τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὸ ἕν μέρος!

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δίδετε τὸν ὀβολὸν σας, εἰς τὴν χεῖρα ἐνδεῶν· ὅτι εἰς πτωχοὺς χαρίζετε τὸ δαρεῖσθε· σὺν Θεῷ.

— ὦ! ὦ!... ἔκαμεν ὁ πάππος, τοῦτο εἶνε πολὺ! Ὁ θὸ λοιπὸν κανὲν παπί, τὸ ὅποιον δὲν εἰζευρε νὰ κολυμβᾷ;

— Ἄλλ' ἂν... παπποῦ μου..., τὸ εἶχα βάλει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ αὐτὸ ἔγυρε τὸ πλοῖον καὶ ἐπνίγη!

— «Τὸ καυμένο τὸ παπάκι! ἄς τρέξωμεν ἀμέσως νὰ τὸ βοηθήσωμεν.»

Καὶ ὁ πάππος ἔτρεχε μὲ μεγάλα βήματα.

«Καλέ μου παπποῦ, δὲν φαίνεσαι λυπημένος!» λέγει ὁ Μάρκος, ὁ ὅποιος ἔτρεχε παρὰ τὸ πλευρὸν του.

Ἄλλ' ὁ πάππος δὲν τῷ ἀπεκρίθη ἄλλ' ἤρχισε νὰ γελᾷ· διατί ἄρχαγε;

Τὸ πλοῖον δὲν ἔγερνε πλέον καὶ πλησίον αὐτοῦ τί εἶδον νομίζετε;...

Ἄλλ' ὁ ναύρχος ἐκολύμβη μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν του, κτυπῶν τὸ νερὸ μὲ τὰ δύο πόδια του, ὡς τὸ εὐτυχέστερον παπί!

Ἄλλ' ὁ Μάρκος ἔβγαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως: «Δὲν ἀπέθανε! ἀνέκραξε μὲ χαρὰν. Ὁ θὸ ἐπανάβρω εἰς τὴν μητέρα του! Ἄλλ' ὁ παπποῦ μου, ποῦ ἦτο; Δὲν ἐφαίνετο!»

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπὶ τούτου θὰ ἔκαμεν ὅτι ἐπνίγη διὰ νὰ σωθῇ γρηγορότερον, ὡς βλέπεις· ἦτο ἤδη μακρὰν, ὅτε τὸ εἰζήτησε πλησίον τοῦ πλοίου! Καὶ θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μὴ τὸ ξαναβάλῃ εἰς τὸ πλοῖον· ἐκεῖνο ἔχει τὸν ἰδικόν του τρόπον νὰ πλῆρῃ καὶ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον!.....

«Καὶ ἔπειτα, τῷ λέγει τέλος ὁ πάππος σοβαρώτερον, εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ κλέψῃς τὸ πτωχὸ μικρὸ ἀπὸ τὴν μητέρα του, διὰ νὰ τὸ ἐκθέσῃ εἰς ὄλους τοὺς κινδύνους μεγάλου ταξιδίου! Τὴν ἐρόβησες, τὴν ἔκαμες δυστυχῆ, καὶ πρέπει νὰ μάθῃς, παιδί μου, νὰ μὴ θυσιαζῇς ποτὲ κανένα πρὸς εὐχαριστήσιν σου.»

— ὦ! καλέ μου παπποῦ, λέγει ὁ Μάρκος μὲ ὕψος δυστυχούς ἀνθρώπου, εἰζεύρεις καλᾶ, ὅτι ποτὲ δὲν διασκεδάζω κακομεταχειριζόμενος τὰ ζῶα· τοῦτο εἶνε πολὺ κακόν! Ἐνόμιζα ὅτι θὰ διασκεδάζον τὸ παπάκι ἐὰν τὸ ἔβαλλον εἰς τὸ πλοῖον· καὶ τοῦτο πολὺ μοῦ ἤρесе!

— Αἱ λοιπὸν, εἶπεν ὁ πάππος, γνωρίζεις τώρα ὅτι εἶχες λάθος· ἄς ὑπάγωμεν νὰ δώσωμεν πίσω τὸν ταξιδιωτὴν εἰς τὴν μητέρα του. Καὶ ὁ πάππος ἀνέλαβε μετὰ προσοχῆς τὸν ναύρχον ὁ ὅποιος εἶχε σταματήσῃ εἰς τὴν ἀκρὰν.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Μάρκος τὸ ἐπανάβρω ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν του ἀδελφῶν· ἀπῆλασε μίαν στιγμὴν τὴν χαρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ἠνωμένα, καὶ κατόπιν παρεκάλεσε τὸν πάππον του νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ πλοῖον τοῦ ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Ἰδε προηγούμενον τεῦχος)

Ἡ Μαρία ἐμεγάλωνεν, ἢ Μαρία ἐδείκνυεν ἐντὸς ῥοδίων οὐλῶν μικροὺς λευκοὺς μαργαρίτας, ἀργυροχρῶς καὶ διαφανεῖς· ἢ Μαρία ἐγίνετο δροσερὰ ὡς ἐν ῥόδον τῶν δασῶν, αἱ παρειαὶ τῆς ἐπαχύνοντο, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἠΰξανεν ἡ μακρὰ κόμη τῆς χρυσοσειδῆς, λεῖα καὶ λεπτὴ ὡς μέταξα· οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλάμβανον ἤδη βλέμμα περιέργου, αἱ μικραὶ χεῖρές τῆς ἐξετείνοντο ζωηραὶ καὶ ἀνυπόμονοι, διὰ νὰ συλλαβῶσιν ὅ,τι καὶ ἂν ἀπῆντων· οἱ μικροὶ πόδες τῆς ἐκινούοντο πάντοτε καὶ ἐδείκνυσαν τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε νὰ βεβήσῃ, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ μικρὰ παιδάκια· ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος Βαντάελ ἐνόμιζεν εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτὲ παιδίον ὅμοιον μὲ τὴν Μαρίαν.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ἡ μαμὰ πρὸς τὸν ἀτακτοῦντα μικρὸν Γεώργιον: — Γεώργε, ἐὰν δὲν ἡσυχάζῃς, θὰ φᾶς ζύλο. Καὶ ὁ εὐρύτης Γεώργιος: — Καὶ τῷ εἶται μαμὰ μου τὸ ζύλο; Ἐστάλη ὑπὸ Παραδεισίου Πτηνοῦ.

Καὶ ὁ Σταῦρος: Ἐὰν χωρίσω τὸ 20 εἰς δύο, τότε ἡ Κοῦλα εἶναι 2 καὶ σὺ εἶσαι μηδέν. Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ἰωαννίδου.

Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἤθελες νὰ μάθῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον εἰς ποῖον τὴν ἐστειλῆς! Ἐστάλη ὑπὸ Π. Α. Στασινοπούλου.

Πόσον ἐτῶν εἶσαι Νίκο; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Σταῦρος τὸν φίλον του Νίκου. — Ἡ ἀδελφὴ μου Κοῦλα καὶ ἐγὼ εἴμεθα 20 ἐτῶν· χωρίσει τὸν ἀριθμὸν εἰς δύο καὶ θὰ εὐρῆς πόσων ἐτῶν εἶμαι. — Ἄλλ' αὐτὴ δὲν εἶχε ἐπιγραφῆν.

Πόσον ἐτῶν εἶσαι Νίκο; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Σταῦρος τὸν φίλον του Νίκου. — Ἡ ἀδελφὴ μου Κοῦλα καὶ ἐγὼ εἴμεθα 20 ἐτῶν· χωρίσει τὸν ἀριθμὸν εἰς δύο καὶ θὰ εὐρῆς πόσων ἐτῶν εἶμαι. — Ἄλλ' αὐτὴ δὲν εἶχε ἐπιγραφῆν.

Γιατί, Κατίνα, ὁ κ. Α... ἔβγαλε λόγο εἰς τὸν πεθμῆνον; — Δὲν μπορεῖς κ. ὀμιλῆσαι νὰ τὸ καταλάβῃς; Νὰ, διὰ νὰ βγαλῇ καὶ ὁ πεθμῆνος λόγος εἰς αὐτὸν ὅταν θὰ πεθῆνῃ! Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελίστου Πέτρας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

101 Αίνεγμκ.

Ζῶον τὸ νησὶ θά γίνῃ δίγως κεφαλὴν ἄν μείνῃ. Ἐστάλῃ ὑπὸ δύο θηρευτῶν Νηρηίδων.

102 Αίνεγμκ.

Τρεῖς προθέσεις ἄν συνδέσῃς πρόσθεσιν θ' ἀποτελέσῃς. Ἐστάλῃ ὑπὸ Πέτρου Βανιάελ.

103 Αίνεγμκ.

Ζῶον πάντοτε προβάλλει καὶ χωρὶς καὶ μὴ κεφάλι. Ἐστάλῃ ὑπὸ Μικρᾶς Ἀνθοπώλιδος.

104 Αίνεγμκ.

Δυὸ προθέσεις ἄν προσθέσῃς βλα θά τ' ἀνακατεύῃς. Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἐμμ. Ι. Κανακάκη.

105 Λεξιλογισμ.

Ὡς 1/2 Σετὲ ρώμη ποί εἰς εἰς. Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἡλιάς Ραβζανοπούλου.

106 Ἐρώτησις.

Ποία λέξις γράφεται μὲ Α. Ν; Ἐστάλῃ ὑπὸ Χρυσσαυγῆς.

107 Λογόγραφος.

Ἐν Κῶ μία φράσις ἐμὴ οἱ Πέρσαι αὐτῶ. Ἐστάλῃ ὑπὸ Βόκ τοῦ Συσφικτῆρος.

108 Ἐδὲ κ' ἐκεῖ.

Φράτω νόσον χάρις. Ἐστάλῃ ὑπὸ Εὐαγγέλου Εὐαγγέλου.

109 Ἀπροσδόκητον.

Ποῖον γράμμκ τοῦ ἀλφαβήτου δὲν εἶναι χαμηλόν; Ἐστάλῃ ὑπὸ Βόκ τοῦ Συσφικτῆρος.

110 Λογοπαίγνιον.

Ποῖον φρούριον τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ λίθων; Ἐστάλῃ ὑπὸ Φεράσπιδος Στρατιώτου.

Λύσεις ἀσκήσεων V τεύχους

91) Ἄν—Θρῆξ, ἄνθραξ—92) Κύκνος, Κύκνος—93) Πέρις, Ἄρις—94) Ἄστν, Ἄγις Ἄστν—95) Περὶ, Ἄνδρος, Πεσιάνθρος—96) τὸ Κρόμμυον—97) Πέλαγος, Ἄρετῆ, Ἰσχνός, Δουλειά, Ἰσθμός, Κλειώ, Ὀμοιο, Νεότης, Πλησίον, Εὐρημία, Ρίον, Ἰκανός,

Ὀπλίτης, Δύσις, Ἰππεύς, Κενός, Ὀλίγον, Νίκη, ἐκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ὀπαίων ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα Παιδικὸν Περιόδιον—98) Ἀγάπα τὸν πλησίον—99) Πενία σοφία ἔλοχε—100) Ἦσαν πάποιοι υἱός καὶ ἐγγονός—101) Ἄν κάμωτιν ἀμφοτεροὶ τὸν γῦρον τῆς γῆς βαλίζοντες ἀντιπρόσωποι. Αἱ ἡμέραι δ' αὖ τὸν βαλίζοντα πρὸς ἀνατολὰς σμικρύνονται, μεγαθύονται δὲ διὰ τὸν πρὸς δυσμὰς. Προτιθεμένων τῶν ὥρων, μετὰ τὸ τέλος τοῦ γύρου, ὁ εἰς θεὰ ἔχει κερδίσει, (ὁ δὲ ἄλλος θὰ ἔχη χάσει) μίαν ἡμέραν.

Λύται

(Ἀθηνῶν) Μαρίκα Φεταλίδου, Γ. Σπανόπουλος, Βάξ; Συσφικτῆ, Καλλιόπη καὶ Ἑλένη Χριστιανοπούλου, Εὐάγγελος Εὐαγγέλης, Ν. Παζαρλῆς, Εὐφροσύνη Στοιμάκη, Βάσω Α. Κοτσελοπούλου, Φιλέριμον Ἴων, Ἐσπερία οὐρα, Μαρίκα Λιδοροικιώτου, Μαρία Κουδὸννα, Ναύαρχος Μεσούλης, Χρυσσαυγῆ Θεοδώρα Π. Λαμπάκη, Ἐμμ. Ι. Κανακάκη (Πειραιῶς) Ἰω. Θεοφίλου (Δηζουρίου) Βα. Δώρα Δελλαπόρτα Ἑλένη Φαρακλίου (Σύρου) Παραδείσιον Πηγιῶν, Ἀμπελακίων Θεοστολίας Δύο θηρευτῆ Νηρηίδων.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

—Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν, Ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον διπρακτοὶ κωμῶδια τοῦ ἐτέρου τῶν διευθυντῶν τοῦ «Παιδικοῦ Περιόδικου» κ. Νίκου Α. Κοτσελοπούλου, ἡ ἐπανεπιμένως κατὰ γενικὴν ἀπαιτήσιν παρασταθεῖσα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Εὐτέρπη» ἐκδόθησεται περὶ τὰ μετὰ τρέχοντος μηνὸς πλουτισθεῖσα δὲ 16 νέων ἀσμάτων. Ἡ τιμὴ ἐκίστου τεύχους ὀρίσθη εἰς δραχμὴν μίαν διὰ τὸ ἐσωτερικόν, εἰς μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Συνδρομητῆ ἐγγράφονται ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸ γραφεῖον μας. Εἰς τοῦ ἐγγράφοντα 10 συνδρομητὰς καὶ καταβάλλοντα τὰς συνδρομὰς τῶν δωρεῖται ὁ ἄος τόμος τοῦ «Παιδικοῦ Περιόδικου».

—Κ. Φ. Σκόκου Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1890 χρονογραφικόν, φιλολογικόν, καὶ γεωγραφικόν ἐκ 450 καλλιτεχνικῶν σελίδων, τὰς ὁποίας κοσμοῦσι 80 ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν διακεκριμένων ποιητῶν καὶ λογογράφων. Εἶνε τὸ τελειότερον, καλλιτεχνικώτερον καὶ εὐθηρότερον πάντων τῶν λοιπῶν ἡμερολογίων. Ἀποστέλλεται εἰς τοῦ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομητὰς μας ἐλευθέρου ταχυδρομ. τελῶν χαρτόδετον 3,50 χρυσόδετον δὲ 4,50 εἰς δὲ τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα 4 χαρτόδετον καὶ 5 χρυσόδετον. Συνδρομητῆ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

—Ἄπάνθισμα πολετικῆς οἰκονομίας ἡτοῦ ἀμίμητος ἐπιτομῆ πρακτικῆς ἠθικῆς ἀφορώσης τὴν εἰκονίαν κατὰ

μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Ν. Κωλῆ. Εἶνε βιβλίον μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου καθίσταται τις ὄντως πλουσιώτατος... ἄν δυνήθῃ νὰ συμπεροθῇ μὲ τὰς ἐν αὐτῷ πρακτικωτάτας ὄνον καὶ ἠθικὰς συμβουλίας. Πωλεῖται ἐν Βόλῳ ἀντὶ λεπτῶν 40.

—Ἡμεροδεδίεται Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, οἱ μοναδικοὶ ἐν Ἑλλάδι. Διαφόρων ποιότητων, ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς διαφόρους τιμὰς.

—Φυσικὴ Πειράματα καὶ μετὰ ἀρίστων εἰκόνων, καὶ ἐπὶ στίλβοντος γάστου τετυπωμένη ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Παναγ. Σ. Κονδύλη πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλ. σχολείων, Παιδευθωγείων καὶ Γυμνασίων καὶ τιμᾶται δραχ. δύο. Εὐρίσκεται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖω τῆς Ἐστίας καὶ ἐν τῷ γραφεῖω μας. Εἶ ἐπαρῆται τὸς διὰ τοῦ μαθητὰς καὶ μαθητριάς.

—Στοιχειώδης Φυσιογνωσία πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ Παιδευθωγείων, μετὰ πλείστων εἰκόνων καλλιτεχνικώτατα εἰργασμένων ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆ φυσικῆς ἱστορίας κ. Θεοδώρου Σκούρου καὶ πωλεῖται ἀντὶ δύο δραχ. Τὴν συνίσταμεν εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς μας.

—Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Γ. Καμπάση (ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου) πωλοῦνται ἅπαντα τὰ διδακτικὰ βιβλία εὐθηνότατα.

Συγχαρητήρια

Τὸ Παιδικὸν Περιόδιον ἐκφράζει τὰ θερμότερα αὐτοῦ συγχαρητήρια πρὸς τὰς συνδρομητριάς αὐτοῦ Ἑλένην Παπασωτηρίου, Ἑλένην Κλεομένης Αἰκατερίνην Τρακάκη, Εἰρήνην Πητροπούλου, Εὐφροσύνην Μοσχίδου, Καλλιόπην Δεμέστιχα, Ὀλγαν Μπήτρου, Ὀλγαν Πικοπούλου, Ἀνδριανὴν Σπάθη, Βσιλικὴν Παπακώστα, Ἑλένην Ἀποστόλου, Κυριακὴν Μαυρογένους, Μαριάνθη Ἀποστολοπούλου, Σοφίαν Βεργοπούλου, Αἰκατερίνην Δραμηνλάκη, Αἰκατερίνην Κουρουσουπούλου, Ἑλένην Ρεμποῦ, Θίλειαν Φασίτσα, Μαρίαν Μήλκ, Μαρίαν Φωκῆ, Παρασκευὴν Κομνηνῶν, Σταματίναν Κατράκη, Νίναν Μηλιώτου, Αἰμιλίαν Κυριαζοπούλου, Αἰκατερίνην Δέσβου, καὶ Ἑλένην Ὀθωναίου, αἵτινες ἔσχον πτυχίου διδασκαλισσῆς ἐπαξίως τῶν κόπων καὶ τῆς εὐφροίας τῶν.

Ἐλλείψει γῶρου ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον τεύχος ἡ δημοσίευσις ὠραίου ἄσματος τοῦ διακεκριμένου ἐν τῇ μουσικῇ ἐπιστήμῃ, φίλου ἡμῶν κ. Θ. Πολυκράτους, Σχολάρχου.

Παράδοξος, ἀπίστευτος ἀμέλεια!

Εἶνε ἀνεξήγητος ἡ συμπεριφορὰ τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν, εἴτινε καθυστεροῦσιν εἰσεῖν τὴν διδραχμον συνδρομὴν τῶν: Εἶναι ἀράγε οὕτη βαρεῖα, ἐπαρῆς; Μήπως ἡ σοβαρὰ τὸν σιωπῆ δεικνύει ὅτι δὲν ἐξηπληρώσαμεν κατ' αὐτοῦς τὰς ὑποσχέσεις μας; Τί ἄλλο νὰ τοῖς εἰπῶμεν; ...! Εὐτυχῶς ἡ καθυστέρησις τῶν δὲν ἠδίκητε τοὺς λοιποὺς συνδρομητὰς, εἴτινε ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τῶν, διότι μὴ ἀποβλέποντες εἰς ὀλίκα κέρδη ἀνάλογα πρὸς τὸς δαπάνας ἐπὶνημεν ἀπειδεῖς εἰς ταύτας ζητούντες μόνον νὰ καταστήσωμεν τὸ «Παιδικὸν» ἄξιον τοῦ προσρισμοῦ του καὶ ὠφέλιμον τῇ Ἑλληνικῇ Νεολαίᾳ. Μὴ ἀνεχόμενοι ὅμως καὶ τὴν ὑβριστικὴν ἀμείλιαν τῶν ἐπὶ ἐνδοκῆ ἤδη μῆνας καθυστερούντων τὴν εὐτελεστάτην συνδρομὴν τῶν τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἡμῖν τὰ φύλλον, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῇ αἰτίῃ σῆται τῶν τοῖς ἀπειτεῖλαμεν.

Ἀντὶ ἐπιστολῶν

Μπέη τῆς Ζουνζούνας: Τὴν ἀγγελίαν ἐλάβομεν.